

elle konfliktområder af grupper af fremtrædende eksperter, som på FN's vegne kunne forhandle med de stridende parter og aflægge beretning til verdensorganisationen.

Formentlig med udgangspunkt i en tilsvarende bemærkning i forordet til generalsekretærens årsberetning beklagede Storbritannien og Malawi, at særorganisationerne spilder tid på at drøfte politiske emner i stedet for udelukkende at koncentrere sig om deres saglige arbejdsområder; politiske sager, herunder spørgsmålet om eksklusion af medlemmer, henhører alene under Generalforsamlingen. Disse synspunkter støttedes af Portugal.

FN og regionale organisationer.

Foranlediget af begivenhederne i Den dominikanske Republik fremkom flere latinamerikanske delegerede med udtalelser om forholdet mellem FN og regionale organisationer. Argentina, Brasilien, Colombia og Paraguay fremhævede, at sådanne organisationer har mere indgående kendskab til områdets problemer og bedre kan holde eventuelle konflikter isoleret fra stormagtsinteresserne. Ecuador understregede, at medlemskab af en organisation som Organisation af Amerikanske Stater (OAS) på ingen måde forhindrede dennes medlemmer i at indbringe lokale konflikter for FN, medens Chile, Mexico og Uruguay anså det for uheldigt, om ansvaret for fredens opretholdelse blev opdelt mellem FN og en regional organisation, der derfor ikke burde oprette egne fredsstyrker.

Universalitetsprincippet i FN.

1. Kina.

Knap halvdelen af de 101 talere udtrykte sig til fordel for Folkerepublikken Kinas repræsentation i FN; blandt Folkerepublikkens seneste fortalere er den vigtigste Frankrig. Som følge af Pekings stilling til spørgsmålet om en verdensrevolution, dets holdning over for Indien, dets rolle i Vietnam og dets ønske om at se FN revideret til fremme af egne formål sporede der en tendens hos visse af de repræsentanter, der støttede Folkerepublikken, til at bemærke, at Peking ikke kunne stille forhåndsbetingelser for at opnå repræsentation, men

at tværtimod FN måtte forudsætte, at en regering repræsenteret i Organisationen vil efterleve dennes pagt og principper.

De lande, der modsatte sig Pekingregeringens repræsentation, var — foruden Formosa-Kina — USA, Philippinerne, Thailand, Madagascar, Niger, Gabon, Elfenbenskysten og Haiti. Philippinerne modsatte sig Pekings repræsentation, da denne ville betyde belønning for aggression og arrogance. Thailand nærede ingen illusioner om, at FN ville virke som en forbedringsanstalt for Folkerepublikken. Haiti beklagede, at Pekings repræsentation i FN for tiden var politisk ubelejlig.

Australien og New Zealand fremhævede, at spørgsmålet om sameksistens med Kina ikke automatisk blev løst ved Folkerepublikkens repræsentation i FN, og at man måtte overveje den eventuelle negative indflydelse, en aggressiv regering kunne udøve i verdensorganisationen. Japan udtalte mere generelt, at Pekings repræsentation i FN måtte give anledning til alvorlige overvejelser.

Irland, Malawi og Togo anbefalede en to-Kinapolitik med Folkerepublikken som fast medlem af Sikkerhedsrådet og Formosa som almindeligt medlem af FN. Nigeria fremhævede, at spørgsmålet om to Kina'er i FN bør afgøres af det kinesiske folk selv.

Italien foreslog, at man skulle undgå den frugtesløse strid om Kinas repræsentation og i stedet bede visse lande om at opfordre Peking til at give bevis for de påståede kinesiske ønsker om fred, f. eks. i Vietnam, og at FN samtidig hermed burde foretage en undersøgelse af veje og midler, tidspunkt og betingelser for løsningen af repræsentationsspørgsmålet.

2. Andre lande.

Adskillige repræsentanter udtrykte håbet om, at Indonesien ville vende tilbage som medlem af FN og de særorganisationer, som republikken har forladt. Flere talere berørte problemerne vedrørende de delte lande, herunder Tyskland, og foreslog løsninger, der hvilede på selvbestemmelsesretten, og anbefalede, at disse lande som genforenede blev medlemmer af FN. Medens et par østblokløse lande udtalte, at begge statsenheder i et delt land burde have adgang til medlemskab i FN, nøjedes andre med at kræve,